

lejningsbyggeri for at dække det boligsociale anvisningsbehov.

Enhedslisten anfører bl.a. i bemærkningerne til forslaget, at regeringen har holdt kommunerne i en økonomisk skruestik, så det almene nybyggeri ikke har nået de forventede højder. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Sidste gang, vi diskuterede Enhedslistens forslag, er det da muligt, at forslagsstillerne ikke vidste bedre, men nu taler de ganske enkelt mod bedre vidende. Regeringen har ikke alene skabt en stor stigning i det almene boligbyggeri, men fastholder med sine initiativer også et højere niveau for det almene boligbyggeri, end før regeringen tiltrådte. Det ved Enhedslisten udmærket godt, for det sagde jeg også i forbindelse med diskussionen af Enhedslistens beslutningsforslag nr. B 24 i 2004.

Med strategien om flere boliger fra 2002 er der iværksat en lang række initiativer, som indebærer etablering af flere boliger. Det drejer sig om flere private udlejningsboliger, flere ungdomsboliger, bedre mulighed for at bygge almene boliger, tagboliger osv. I perioden 2002-2005 er der givet tilsagn om opførelse af i alt omkring 42.000 støttede boliger. I forhold til treårsperioden fra 1998-2001, hvor der samlet blev givet tilsagn til omkring 25.000 støttede boliger, er det støttede boligbyggeri altså i den seneste treårsperiode steget med knap 70 pct. Den vigtigste årsag til stigningen i antal støttede boliger fra 2002 og frem er regeringens boligaftale »Flere og bedre boliger« fra efteråret 2002.

Et af initiativerne i denne aftale var nedsættelsen af den kommunale andel af finansieringen af de almene boliger fra 14 pct. til 7 pct. af anskaffelsesudgifterne. Dette initiativ havde en særlig stor effekt i 2002, hvor der faktisk blev givet tilsagn til i alt 14.200 almene boliger. Et andet af boligaftalens initiativer var fremme af privat udlejningsbyggeri, herunder støttede private ungdomsboliger, og siden 2003 er der givet tilsagn til i alt knap 4.300 støttede private udlejnings- og ungdomsboliger. Så jeg må afvise Enhedslistens påstand om, at regeringen ikke afhjælper boligproblemet, og at regeringen har holdt kommunerne i en økonomisk skruestik, så det almene nybyggeri ikke har nået det forventede niveau.

Hvad angår bemærkningerne om huslejeniveauet, vil jeg gerne pege på, at anvisningsretten til almene såvel som til private boliger er et godt redskab, som kan bruges til at løse boligsociale opgaver i kommunerne.

Det er den enkelte kommune, der bestemmer, hvordan den vil administrere anvisningsretten. Kommunen må dog så vidt muligt sørge for at matche de tilbudte boliger med de rigtige boligsøgende. Det vil sige, at de billige boliger skal anvises til de boligsøgende, der har beskedne indkomster, f.eks. kontanthjælpsmodtagere.

Hvis kommunen har behov for mange billige boliger og den ikke ønsker eller ikke har mulighed for at indgå aftale med private udlejere, må kommunen naturligvis også sørge for rent faktisk at bruge sin anvisningsret til almene boliger netop i de afdelinger, hvor huslejen ikke ligger så højt. Der kan også være behov for at aftale sig frem til en højere anvisningsret end fjerdedelen i disse afdelinger. Netop fordi almene boliger også skal kunne anvendes af kommunerne til løsning af boligsociale opgaver, er det jo vigtigt, at boligerne ikke er for dyre.

Løsningen af den boligsociale opgave er en kommunal opgave. Det er derfor også kommunerne, der godkender de enkelte projekter til nye almene boliger og dermed har ansvaret for, at der i kommunen er det fornødne antal almene boliger til rådighed.

Der peges i begrundelsen for B 122 bl.a. på anvisningen i Københavns Kommune, herunder at kommunen sidste år ikke anviste til over 200 af de boliger, som kommunen fik tilbudt fra boligorganisationerne. Kommunen modtog 1.681 tilbud om boliger og returnerede 222. Det er jo ærgerligt, at kommunen ikke kan udnytte alle de tilbudte boliger, men det hænger måske bl.a. sammen med den forholdsvis stramme anvisningspraksis, der er i Københavns Kommune, således at kun de allerdårligst stillede kan komme i betragtning i anvisningen.

Kl. 15.00

I øvrigt mener jeg, at Københavns Kommune skulle have gode muligheder for at anvise boliger, også til boligsøgende med beskedne indkomster. Tal fra Socialministeriet viser nemlig, at den gennemsnitlige månedlige leje for almene boliger i kommunen i 2005 udgjorde 3.700 kr. Tallene viser også, at næsten to tredjedele af de almene boliger havde en leje på under 4.000 kr. om måneden.

Så er der påstanden i bemærkningerne til forslaget om det stigende antal udsættelser og sammenhængen med kontanthjælpsloftet. Jeg vil meget gerne understrege, at der er grund til at være forsigtig med at drage alt for håndfaste konklusioner på baggrund af tallene fra Domstolsstyrelsen. Vi har konstateret en bemærkel-